

SOCIETATEA
SECRETĂ A
ANIMALELOR

RENAȘTEREA
PHOENIXULUI

LUKE GAMBLE

ILUSTRĂȚII DE JANE PICA

Traducere din limba engleză de Diana Morărașu

Editura Paralela 45

PROLOG

Copacii falnici din pădure se înălțau spre cerul nopții ca un rând de dinți zimțați. O străfulgerare aurie străpunse plasa deasă de crengi împletite. Lumina începu să înainteze șerpuint, făcându-și loc printre trunchiurile aproape lipite. În mișcarea ei, lăsa în urmă o dâră luminoasă, după care năvăli într-un luminiș și se prăbuși la pământ.

Mica pasăre era epuizată. Aproximarea copacilor făcuse zborul aproape imposibil și se opri să-și refacă stropul de putere care îi mai rămăsese. Nici măcar în adâncimile nepătrunse ale celui mai întunecat codru nu existau umbre îndeajuns de dese, încât să ascundă această flacără aurie, iar ea știa că vânătorii nu erau departe. Ridicând căpșorul, pasărea aruncă o privire spre cerul nopții. Apoi, dintr-o mișcare iute a ciocului, își smulse o pană aurie de pe piept și o lăsa să cadă la pământ. Avea o șansă să

funcționeze, dar, dacă eșua, poate ceilalți vor afla despre chinurile ei.

Pasărea dădu de câteva ori din aripile strălucitoare. În anii de captivitate își pierduseră mult din măreție, în locurile unde odinioară fuseseră straturi dese de pene aurii, acum erau doar porțiuni golașe. Era slabă și ghearele ei, odată ascuțite ca lama, erau acum rupte și crăpate. Dar, chiar și așa, nu se dăduse bătută niciodată.

Un foșnet răzbătu din adâncul pădurii și o făcu să tresară, iar o lumină aurie țâșni instinctiv din aripile ei, într-o orbitoare străfulgerare de sfidare. Nu mai avea vreme de pierdut.

Pregătindu-se pentru o ultimă sfortare, pasărea privi din nou stelele de deasupra capului. Nu era nicio pală de vânt, cu atât mai mult nu aici, printre trunchiurile dese ale copacilor, dar, când își încordă mușchii să se lanseze în văzduh, o adiere neașteptată trecu prin lumină.

Cu o mișcare hotărâtă, țâșni spre cer. Ceva era în neregulă. Aripa stângă nu se putea sincroniza așa cum trebuia și pasărea se zbătu, dând în zadar din aripi. Se înclină într-o parte, apoi căzu înapoi la pământ – un morman de pene cuprins de disperare. Fusesse cea mai bună șansă de până acum. Pentru prima dată în istoria existenței ei, pasărea fu încercată de o emoție nouă: lipsa de speranță. Nu mai exista scăpare.

Dihania care apăru pe cărare câteva clipe mai târziu era un monstru plăsmuit din cele mai negre coșmaruri.

Din capul ei creșteau țepi ca niște sulite ucigașe, labele se terminau cu gheare și, cu toate că urechile acoperite cu blană sugerau o moliciune care lipsea restului corpului, ochii de culoarea chihlimbarului erau aceia ai unui lup la vânătoare. O îmbinare de fiare, o oroare făcută din toate creaturile pădurii, toate contopite într-o singură bestie furioasă.

Pe măsură ce se apropia de pasăre, dihania își rânjea colții, iar sunetul care răzbătea din gâtlejul ei era jumătate urlet triumfător, jumătate croncănit. O chemare hidoasă care se prelinse în noapte, încheindu-se într-un răget prelung, ce atârna greu în aerul rece.

Timpul parcă se opri în loc și o tăcere nefirească înghiți din nou pădurea. Bestia nu se mai clinti, singurul sunet care tot se mai auzea era răsuflarea ei neregulată, ce se ridica într-un șuvoi de aburi în răceala nopții.

— Termină-l, șuieră o voce dintre copaci. Mă întreb dacă îți amintești de câte ori am făcut asta. Un Phoenix își amintește de fiecare moarte-n parte? Ții socoteala morților tale, micuțule? Cu fiecare renaștere mi-e tot mai ușor să-ți iau urma. Corpul tău e aproape epuizat, nu mai poți zbura, dar încă am nevoie de multe de la tine. Mai sunt atât de multe de făcut!

Din voce răzbătea un soi de dor. O sete neostoită.

— Mă întreb ce-o să mă ajuți să creez de data asta, rosti cu voce răgușită omul care păși în poieniță și se opri în spatele mutantului care încolțise Phoenixul.

— Pe el! se auzi comanda în noapte.

Dihania se repezi la atac cu ochii ieșiți din orbite. În timp ce se apropia în salturi de Phoenix, se mișca plină de furie și putere, încât nici nu-i mai băgai de seamă talia mai curând mică.

Încă două salturi rapide și fu lângă pasăre, cu colții gata să muște, cu ghearele gata să înșface. Dar în clipa următoare împietri. Colții i se opriră la câțiva centimetri de penele aurii, apoi creatura se trase brusc înapoi, împiedicându-se și scuturând din cap.

Monstrul părea sfâșiat – înăuntrul lui se dădea o adevărată luptă. Era limpede că o parte din el își dorea să atace Phoenixul cum i se comandase, cu dinții dezgoliți într-un mârâit fioros, dar cealaltă parte părea a se opune nevoii de a mușca, obligându-l să se retragă.

Phoenixul rămase neclintit, urmărind cum dihania aceea se îndepărta clătinându-se. În ochii săi pătrunzători licări o lumină. Durere. Dar nu pentru sine. Phoenixul întinse capul, îmbiind parcă monstrul, oferindu-i-se, înțelegând foarte bine care dintre ei era într-un pericol mai mare în clipa aceea. Sigur trebuie să fi suferit destule din cauza unui stăpân atât de ticălos.

Săgeata țâșni din arbaletă și pătrunse cu atâta putere în Phoenix, încât smulse pasărea de la sol și o aruncă de partea cealaltă a luminișului, țintuind-o de trunchiul unui copac. Trupușorul muribund se prăvăli pe-o parte.

Dihania urmărea scena schelălăind supusă. Din gâtlej îi ieși un zgomot, undeva între scrâșnet și urlet.

— Ai fost atât de aproape, grăi răgușit, cu o urmă de nostalgie, stăpânu.

Corpul Phoenixului începu să strălucească, iar monstrul se trase îndărăt, schelălăind. Nu anticipase că a doua săgeată trasă din aceeași arbaletă îi va străpunge inima. Dihania căzu instantaneu, corpul ei zvârcolindu-se ușor pe pământul umbrat de copaci.

— Nu erai perfect, dar vei fi curând, micuțule, spuse omul, aruncând o privire spre forma flască a monstrului care își dădea ultima suflare. Pășind spre corpul care încă se zvârcolea, puse pe el un picior încălțat cu un bocanc din piele și smulse săgeata din piept. Un mic chicotit se auzi dinspre siluetă când ieși săgeata din trup, făcând un zgomot scurt, ca de aspirare. O șterse repede și o puse la loc în tolbă.

O licărire lumină copacii din jur: dintre penele Phoenixului țintuit de copac izbucniră flăcări. În întunericul din jur, strălucirea corpului arzând era orbitoare.

Silueta duse mâna streășină la ochi, apoi se grăbi înspre Phoenix, lăsând arbaleta la pământ. Un craniu în

flăcări, gravat pe armă, privea în sus spre cerul nopții, în timp ce omul vârî degetele în săculețul ce-i atârna la cingătoare și scoase o pungă mică de plastic.

— Doar un strop. Vocea îi era încărcată de un entuziasm abia reținut. Aplecându-se spre corpul care ardea, întinse o mână să ia puțin din cenușa rămasă. Puse cenușa cu grijă în punguță, apoi o sigilă cu degete îndemânatic. Își întoarse apoi privirea spre mica grămăjoară de cenușă rămasă.

Săgeata care ucisese Phoenixul era acum înfiptă în copac; tija se înnegrise puțin din cauza combustiei, dar în rest era imaculată. O smulse și, cu un mormăit satisfăcut, o băgă în tolbă, la locul ei.

— Și acum renașterea!

Luându-și arcul și atârându-l de umărul osos, silueta se întoarse să se uite la monstrul care zăcea între frunze, scaldat în lumina lunii.

— Mai sunt necesare câteva modificări ca să facem din tine un adevărat asasin. Însă noaptea e abia la început. Trebuie să mai adaug ceva cu mai mult instinct criminal.

Ultimul cuvânt rămase suspendat în văzduhul nopții, în timp ce trupul inert al monstrului fu săltat de jos. În ochii creaturii jucă pentru scurt timp strălucirea flăcărilor Phoenixului care se stingeau, iar pe fața necunoscutului apăru un zâmbet răutăcios.

— Nu mai durează mult.

Un ciripit ascuțit, strident, răsună în toată poienița. Phoenixul, renăscut ca pui mititel, se împletici câțiva pași în spate, într-o jalnică încercare de a scăpa de cel care-l vâna.

Prea încet. O mână lacomă înșfăcă neajutoratul pui și-l aruncă într-un buzunar voluminos.

— De fiecare dată, tot mai multe de făcut, mormăi în barbă silueta, satisfăcută de munca din această noapte. Apoi făcu stânga-mprejur și se depărtă cu pași mari. Intră printre copaci, iar întunericul o înghiți.

CAPITOLUL UNU

În care se apropie Crăciunul și Edith știe că se va întoarce la Cabana din Pădure... dar mai întâi trebuie să treacă de câteva examene...

Școala de Fete Sf. Montefiore era mai strictă decât orice altă școală cu internat din Londra. A avea niște standarde de menținut. În vreme ce multe școli întâmpinau încheierea trimestrului¹ cu piese de Crăciun, cu concerte de colinde și cu o frenezie de urări festive, fetele de la Montefiore erau puse să dea examene.

Sala de examinare era – previzibil – rece, austeră și neprietenoasă. Șemineul mare, amplasat în peretele din față al camerei, se deschidea cavernos în fața primului și

¹ În Anglia, anul școlar este împărțit, în general, în trimestre. (N. red.)

de bănci pentru o singură persoană. Ca de obicei, era gol și neaprinș. Doamna Montefiore stabilise că folosirea lui ar fi fost o risipă.

— Copiii trebuie să fie activi. Trebuie să se încălzească singuri prin hărnicie, a fost ea auzită afirmând în numeroase ocazii.

Pereții sălii de examen erau de un alb curat, de spital, în contrast cu bârnele moderne din lemn întunecat care se înălțau până sus, susținând tavanul înalt. Lemnul ducea cu gândul la căldură și da, într-adevăr, înainte ca Sf. Montefiore să fie școală, această încăpere fusese o sală de banchete. Era greu de crezut că oamenii dansaseră și râseseră chiar în acest loc. În cazul în care cineva i-ar fi împărtășit acest amănunt lui Edith Wight, care stătea singură, sugând agitată capătul stiloului, probabil i-ar fi fost foarte greu să creadă.

Nu că lui Edith i-ar fi păsat prea mult. Matematica fără calculator era al doilea examen al ei pe ziua aceea. Întrebările erau cu mai multe variante de răspuns, așa că avea totuși o șansă să nimerească răspunsul corect. Dar nu o ajuta prea mult. Întrebările erau imposibile, făcute special să-i deruteze, să-i depășească și să-i provoace până și pe cei mai pregătiți dintre copii. Chiar dacă Edith era în grupa de avansați la matematică, se blocase.

Unghiurile, fracțiile și procentele se amestecau în fața ei, iar Edith se uita neajutorată la foaie, încercând cu

disperare să-și amintească formulele pe care probabil le întâlnise pe undeva, dar care în mod sigur nu îi fuseseră predate. Era ridicol și complet nedrept ca profesorii să o pună pe ea și *numai* pe ea să dea un astfel de examen imposibil. Și totuși asta se întâmpla. Întreaga situație semăna izbitor cu ceea ce Anita, cea mai bună prietenă a lui Edith, etichetase drept „o agendă“.

Și era adevărat, școala avea o agendă. Edith era acum o problemă pentru Sf. Montefiore. După vacanță, Edith se întorsese la școală complet schimbată. Dispăruse copila timidă cu durerile de cap care o doborau. Spre marea uimire a profesorilor și a colegelor, Edith se întorsese cu o încredere nouă, în ciuda traumei cauzate de dispariția părinților ei undeva în pădurea amazoniană, în ciuda faptului că fusese trimisă la un unchi despre a cărui existență nu avusese habar înainte de acea vacanță de vară, în ciuda faptului că plecase din școală ca o fetiță care nu putea ieși fără supraveghere.

A reintrat în școală cu spatele drept, putea participa la excursiile ocazionale ale școlii la muzee sau la diverse prelegeri, putea chiar ieși afară în timpul liber, deși Edith prefera să petreacă timpul cu Anita, stând în bibliotecă și studiind cărți despre viața sălbatică și despre biologia animalelor. Dar cel mai uluitor era faptul că Edith se întorsese cu abilitatea de a-și privi profesorii în ochi, o privire care nu putea aparține decât unui copil care își găsisese „încrederea în sine“.